

PREDNOSTI OBUTVE Z GUMASTIMI PODPLATI

Prožnost

Nepremočljivost

Naše obuvalo z gumastimi podplati je ohranilo preteklo zimo zdravje milijonom naših odjemalcev.

Neraztrgljivost

Najboljša obutev za mladino!

Za sport

49^{.-}

od št. 34—38 Din 69.—

Za šoto

Otroški čevlji iz kравje kože z neraztrgljivim gumastim podplatom. Od št. 35—38 Din 59.—

45^{.-}

59^{.-}

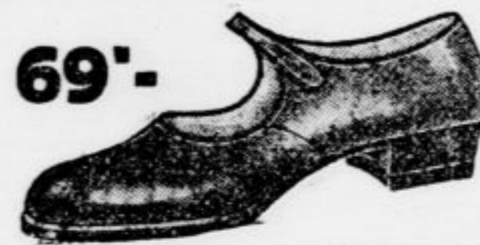
Otrokom nabavite te močne čevlje iz govejega boksa z gumastim podplatom. Oprostili se boste skrbi in odvisnih izdatkov vsakih 14 dni za nove podplate

Za štrapac ženam!

Za trg in posej okrog hiše so najbolj primerni ti četrčevlji z gumastim podplatom

69^{.-}

Za vsak dan in praznik in sprehode priporočamo te šolne

69^{.-}

Ta visoki čevlji nosi rado staro in mlado za težki štrapac

69^{.-}

Moškim za delo in praznik!

89^{.-}

Šolni za praznik iz čvrstega boksa z neraztrgljivim gumastim podplatom

Ta čevlji je za vsakega in za vsako priliko. Ta oblika ugaja vsakomur.

99^{.-}

Gospodarjem za praznike te čevlje široke oblike, iz čvrstega boksa z neraztrgljivim in nepremočljivim gumastim podplatom

99^{.-}

Za električarje samo gumasti podplat!

Galoše varujejo vaše čevlje in zdravje!

Otroške

25^{.-}

št. 35—38 Din 29.—

Dež

Ženske

29^{.-}

št. 35—42

pada

Moški

39^{.-}

Za dež in blato

Nosite

Pred prehladom — Obutev pred močo — tŠanovanje blata — obvarujejo naše

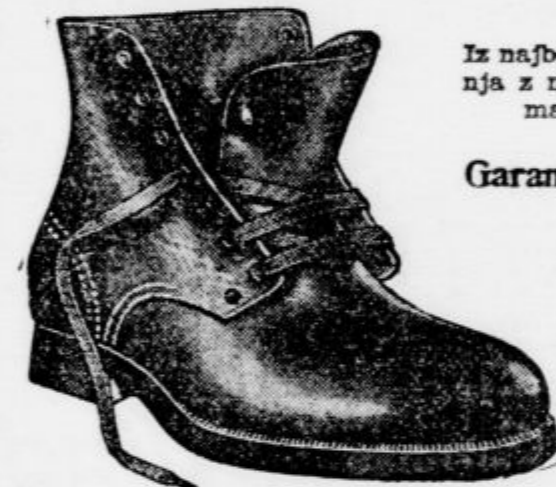
galoše

To je oni pravi za kmeta!

Iz najboljšega mastnega usnja z neraztrgljivim gumastim podplatom

Garancija 6 mesecev

79^{.-}

Šivane in kovane!

To je obutev za tebe, poljedelec, ker ne propušča vode, a ti potrebuješ baš tako!

29^{.-}

V hiši, na dvorišču potrebujete tople copate

Od števil. 35—38 Din 29.—, od števil. 39—47 Din 35.—

Bata

Le, jutrove povestice so nam otrokom najljubša darila!

Miklavž, prinesi nam jih!

Miklavž, prinesi nam jih!

Marcelle Tinayre:

Upornica

Roman

>In ljubezen...<

Kako blede sta, kako trepeteta... Jozana se naslanja na skalo. Noge ji negotovo spodsavajo na velem listju, ki šumi kakor svila. Solnčne lučke ji plešejo po obleki, ko nadaljuje:

>Vem, da še ne bi smela tako govoriti... Ali... tako nenadoma je prišlo... Srce mi je bilo ganjeno, nisem in nisem se mogla zatajiti... Zakaj ne?... Sama ne vem... Kako sem mogla v vaši bližini — v taki bližini — skrivati to, kar ste že vedeli, Noël?... Zakaj vedeli ste, kaj ne? In o meni sami mi je bilo vse jasno, prav tako, da, še bolj kakor o vas...<

Nekaj rdečice se ji vrne v blede obraz. Njena tesnobna napeta usta se razklenjejo v boječ smehljaj. Toda Noël, ki ga muči skrivna misel, ji stiska roke in potiska Jozano proti skalni steni.

>Sedanjest!... Verjamem vam, da je sedanjest moja, Jozana... Verjamem, da me ljubite in da ste odkritosrčni... Ali vendar obstoji še...<

>Kaj?<
>Preteklost...<
>Noël!<

>Preteklost, ki jo slutim... Oh ne, nisem se jih nadejal, teh besed ljubezni, pred izpovedjo, ki ste mi jo obljubili in ki ste mi jo dolžni... pred izpovedjo, ki bi jo bil tiho in žalostno poslušal, pa naj bi bila taka ali taka... In šele potem bi vam bil povedal...< Jozana zavpije:

>Moj Bog!... Kaj sem storila?... Kakšno strašno nepredvidnost!... Kako boste sprejeli to izpoved — to priznanje tolikšne nesreče, tolikšne krivde?... O, moj Bog!... Moj Bog!... Kaj sem storila?...<

>Jozana, prijateljica, ne trepetajte, ne jokajte... Moja Jozana! Tako razburjena sem bila in tako nervozna in tako srečna v vaši bližini... Zmešalo se mi je. Izdala sem se... In vi ste mahoma tako vzrojili!<

>Vem, da ni bilo prav, odpustite mi... A nikar več ne jokajte!... Tako strašno me boli... Vidite, saj sem že miren... Tudi meni se je bilo zmešalo, da nisem mogel brzdati svoje dušne tesnobe. Nu, pomirite se... Tako slabi ste še!... Nočem vam mučiti z vprašanji... Drevi, da, drevi bova govorila... Samo nikar

75

ne jokajte, prepovem vam, da bi jokali! In zdaj pojdiva... pojdiva drugam... Sama več ne veva, kaj delava...<

Vleče jo s seboj. Jozana pa še vedno toži: >Kaj sem storila? Videč, da je od razburjenja bolna in ji manjka le besedice, le količkaj nejevoljnega obraza, pa bi se razjokala, jo jame spet tolažiti:

>Tiho!... Tiho!... Ob sedmih se odpeljeva nazaj v Paris... In drevi pridem k vam. Mirna bova, pametna in dobra, pa boste videli, draga prijateljica, kako lahko in preprosto bova vse opravila. Menda se ne bojite svojega prijatelja?... Ali ne veste, da je pripravljen vse razumeti in vse opravičiti — samo pomanjkanja odkritosrčnosti ne. In vem, da boste odkritosrčni...<

>Bom...<
>Jaz sem si zmerom jemal odkritosrčnost za načelo. Obljubil sem si, da ne bom nikoli lagal, in če bi se bil izneveril tej dolžnosti, bi se bil čutil ponižanega... In zato se vam hočem izpovedati — najprej jaz vam. Hočem, da me spoznate z vsemi mojimi slabostmi. Oh, nič zelo hudega... In vzeli me boste takega, kakršen sem — in boste prizanesljivi, ker me ljubite.<

>In vi, Noël, ali boste vzeli tudi vi mene takšno, kakršna sem?<
>Da! To vem že zdaj...<
>Oh! Kako vas ljubim!<
>Recite še enkrat!<
>Ljubim vas...<
>Še enkrat... še, še... zmerom!<

V obeh je bil mir... Tesno objeta stopata v zeleni senci po zelenem mahu. Pot vodi tik ob rečici, ki leketaje se teče svojo pot, ovenčana s peno, kipeča na sredi, srebrno se bliskajoča pod jezom, temna kakor temen smaragd v črnem kotlu skalovja. Deber se odpira, se širi v dolino s travniki in hišami in svinčenozrcalnimi ribnjakom. Nebo se spet prikazuje s svojimi belimi žreli, s puščicami žarkov, z zgrmadelnimi oblaki, ki globoko visijo na temno sinjino gričevja.

Tu je gostilna. Noël in Jozana kreneta skozi zelenjavnik, kjer cvetijo rože in rdeči mak. Glej, tu so hladnice z mizami, tu je hiša, tu izba s svojimi pisanimi slikarjimi. V zavesah brencijo muhe, zrak je napojen z vonjem po pivu.

Na dvorišču, pod prašnimi akacijami, čaka voz. Kočijaž zapreže, in gostilničar, ki pozna ljudi, stopi k mladi dvojici... Lepoto okolice hvali, krepki zrak in ribe iz bližnjega ribnjaka.

>In pri meni tudi lahko stanujete. Čedne sobice imam. Le oglavite se!

site se še kaj!<

>Seveda, seveda!< pravi Noël.

Ne upa se pogledati Jozane, ki je zardela. Voznik požene. Briše si potno čelo in požvižgava. Skrbno pazi, da se ne bi ozrl. Saj pozna take vožnje na izprehod in je takoj uganil, da vozi dva, ki se imata rada...<

Njive, travniki, planota, gričl z zevajočimi rumentimi krmolomi, razvaline starega samostana, pot med obzidjem velikega parka, bela, bleščeca pripeka. A Noël in Jozana ne vidita ničesar več, nič več ne izpregovorita... Vse, česar se še zavedata na tem svetu, je žareče ozračje, sladki vonj akacij in rahlo drdranje voza, ki ju odnaša drugega ob drugem, držeča se za roke... Blešči se jima od prvega poljuba, tako, kakor da bi se bil ves žar vročega dne razlil po njuni krvi.

26

Vso kratko vožnjo iz Saint-Remyja v Paris je Noël molče sedel v praznem oddelku in držal Jozano okoli pasu. Tudi ta je bila zamišljena, in šele, ko je vlak zapeljal v zadnji predor, se je zdrnila:

>V Parizu sva že! Tako hitro, tako hitro...<
>In zdaj vas moram zapustiti?<
>Treba je, prijatelj... Odpočila se bom in se zbrata, vi pa pridite o polni devetih, ko bom sama.<

Dolgo jo je poljubljil — na sence, na lica in na usta, in ti poljubi so ju bolj okrepili, kakor bi ju bile mogle besede. Na Luksemburški postaji je Noël prvi izstopil in izgubil med množico.

Obrnil se je pod odeonske stebrenike... Tu je Jozana nekoč obračala liste njegove knjige. Takrat je bil v Siciliji in je še upal, da pride Renée Moriceaujeva za njim... In kaj je neki takrat delala Jozana? Koga je ljubila?

Svojega moža?... Ne! Po vsem, kar je Noël vedel in slutil — po Foucartovih in kdaj pa kdaj tudi po Jozaninih lastnih besedah — je bilo nemogoče, da bi bila ta mlada, življenja polna žena s strašnim srcem res ljubila Pierra Valentina. To, kar je čutila do bolnika, je bila nekakšna materinska, skrbljiva vdanost. Vendar Noël ni dvomil o tem, da je bila Jozana zunaj zakona spoznala ljubezen in bol... >A, tudi če bi bila res imela ljubimca, je mislil Noël — bi bila samo rabila pravico, ki je nikomur ne odrékam, pravico slehernega bitja, da razpolaga s svojo osebo... In zaradi tega bi bila še zmerom tista, ki je, in bi ohranila vse svoje dobre lastnosti, da, vee svoje čednosti...<